

Felhívás

{5T 217}

Szomorúság tölt el, ha népünk állapotára gondolok. Nem az Úr zárta be előttünk az eget, hanem szüntelen visszaeséseink választanak el minket Istentől. Büszkeség, irigység, a világ szeretete él szívünkben anélkül, hogy száműzetéstől vagy kárhoztatástól kellene tartania. Súlyos bűnök, elbizakodottság láthatóak köztünk. Mégis az az általános nézet, hogy állapotunk virágzó, s békesség és lelki jólét jellemzi a gyülekezetet. {5T 217.1}

A gyülekezet elfordult vezetőjének, Krisztusnak a követésétől, s most következetesen Egyiptom felé vonul vissza. Mégis csak kevesen riadnak fel és döbbennek meg a lelkierő hiánya miatt. Az Isten Lelke bizonyágtételeiben való kételkedés, sőt hitetlenség erjeszti mindenfelé a gyülekezeteinket. Sátán akarta ezt. A lelkészek, akik Krisztus helyett önmagukat prédikálják, ők akarják ezt. Nem olvassák és nem becsülik a bizonyágtételeket. Isten szól hozzátok. Világosság ragyog Igéjéből és a bizonyágtételekből, de mindkettőt megvetitek, mindkettőt semmibe veszitek. A következmény nyilvánvaló: hiányzik közülünk a tisztaság, az odaadás és a komoly hit. {5T 217.2}

Mindegyikünk tegye fel magának a kérdést: „Hogyan estünk a lelki gyengélkedésnek és széthúzásnak ebbe az állapotába? Nem magunk váltottuk-e ki Isten rosszállását, mivel tetteink nem egyeznek a hitünkkel? Nem a világ barátságát és tetszését kerestük-e Krisztus jelenléte és akaratának mélyebb megismerése helyett?” Vizsgáljátok meg szíveteket, ítéljétek meg útjaitokat! Fontoljátok meg, hogy kivel társultok! A bölcsek társaságát keressétek-e, vagy szívesebben választotok világi barátokat, társakat, akik nem félik Istent, és nem engedelmeskednek az evangéliumnak? {5T 217.3}

Olyan időtöltéseket választotok-e, amelyek erkölcsi és lelkierőt adnak? Vajon tiszta gondolkodáshoz és tettekhez vezetnek? Igen elterjedt ma a tisztátalanság, még Krisztus hitvalló követői közt is. A szenvedély féktelen: az állati tulajdonságok önmagunk kényeztetésétől csak erősödnek, az erkölcsi erő pedig egyre gyengül. Sokan kapva kapnak a világi, erkölcsileg romboló szórakozásokon, amelyeket Isten szava megtilt. Ezzel megszakítják kapcsolatukat Istennel, és azok közé sorakoznak, akik e világ élvezeteit keresik. Ugyanazok a bűnök ütnek fel a fejüket ma, mint amelyek az özönvíz előtti emberek és a síkság városainak pusztulását okozták* – nemcsak a pogány országokban, nemcsak a népes egyházak hitvallói közt, hanem azok között is, akik vallják, hogy az Emberfia eljövételére várnak. Ha Isten úgy tárná elétek ezeket a bűnöket, ahogyan Ő látja, szégyen és rémület töltene el titeket. {5T 218.1}

Mi az oka ezeknek a riasztó állapotoknak? Az, hogy sokan elfogadták ugyan az igazság elméletét, de anélkül, hogy igazán megtértek volna. Tudom, miről beszélek. Csak kevesen bánkódnak szívből a bűneik miatt, kevesen vannak, akikben mély meggyőződés él meg nem újult természetük romlottságáról. Nem cserélték kőszívüket hússzívre. Kevesen hajlandók rázuhanni a sziklára, hogy összezúzódjanak rajta. {5T 218.2}

Nem számít, ki vagy és milyen volt azelőtt az életed, egyedül csak az Isten által kijelölt úton menekülhetsz meg. Bűnbánatra kell jutnod. Tehetetlenül Jézus Krisztusra, a sziklára kell zuhannod. Érezned kell, hogy orvosra van szükséged, és a bűn egyedüli gyógyszerére: Krisztus vérére. Ezt a gyógyszert csak Isten iránti bűnbánattal és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által biztosíthatod magadnak. Ebből a szempontból sokak életében még ezután kell elkezdődnie a lelki megújulásnak, pedig kereszténynek, sőt Krisztus igehirdetőinek vallják magukat. Akárcsak a régi farizeusok, sokan közületek nem érzik, hogy megváltásra van szükségük. Önelégültek vagytok és önmagatokat dicsőítitek. Krisztus ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mk. 2:17) Krisztus vére csak azokon segít, akik tudják, hogy rászorulnak tisztító hatalmára {5T 218.3}

Páratlan szeretet és megalázkodás Isten részéről, hogy amikor még igényt sem tarthattunk könyörületére, Krisztus már akkor vállalta megváltásunkat! Mindenható Orvosunk azonban mindenkitől feltétlen engedelmességet vár. Mi soha ne írjunk elő gyógyszert a betegségünkre! Krisztusnak kell átadnunk akaratunk és tetteink teljes irányítását. {5T 219.1}

Sokan nincsenek tudatában állapotuknak és a rájuk leselkedő veszélyeknek. Sok minden van Megváltónk

munkájának természetében és módjában, ami idegen mindenfajta földi elgondolástól és szemben áll az emberi szív büszkeségével. Krisztus azt várja, hogy teljesen hagyatkozzunk Őrá, bízunk szeretetében és bölcsességében. {5T 219.2}

Hízeleghetünk magunknak, amint Nikodémus, hogy jellemünk kifogástalan és nincs szükségünk Isten előtti megalázkodásra, mint a közönséges bűnösöknek – mégis meg kell elégednünk azzal, hogy pontosan ugyanúgy léphetünk be az életbe, mint a legelvetemültebb bűnösök. Le kell mondanunk saját igazságunkról, s könyörögnünk kell, hogy Krisztus tulajdonítsa nekünk az Ő igazságos tetteit. Azért, hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Énünknek meg kell halnia. El kell ismernünk, hogy minden, amink van, az isteni könyörület kimondhatatlan gazdagságából származik. Ez legyen szívünk fohásza: „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, kegyelmed és hűséged szerint.” (Zsolt. 115:1) {5T 219.3}

A valódi hitet szeretet követi, a szeretetet pedig engedelmisség. A megtért ember minden ereje és szenvedélye Krisztus uralma alá kerül. A Lélek megelevenítő hatalom, Isten képmására alakítja át azokat, akik befogadják. Elszomorít, hogy az igazságot vallók közül csak kevesen tapasztalták ezt. Igen sokan a saját útjukat követik, bűnös kívánságaikba merülnek, és mégis Krisztus követőinek vallják magukat. Sohasem engedték át Istennek a szívüket. Akárcsak a balga szüzek, elhanyagolták, hogy beszerezzék a kegyelem olaját is a lámpáikba. Közlöm veletek testvéreim, hogy sokan a bűn rabságában élnek, pedig azt állítják, hogy hisznek, sőt, hogy az igazságot hirdetik. Alantas szenvedélyek szennyeznek gondolkodásukat s rontják meg lelküket. Némelyek, akik a legvisszataszítóbb bűnökben élnek, kölcsönvették a menny ruháit, hogy hathatósabban szolgálhassák Sátánt. {5T 219.4}

„Aki Istentől született, nem cselekszik bűnt.” (I. Jn. 3:9) Tudja, hogy Krisztus vére váltotta meg, s a legünnepélyesebb fogadások kötik, hogy dicsóítsa Istent testében és lelkében, amelyek az Úréi. Legyőzte magában önszeretetét és a bűnt. Naponta kérdezi: „Mivel fizessenek az Úrnak minden irántam való jótéteményéért?” „Uram, mit akarsz tőlem, mit tegyek?” (Zsolt. 116:12; Ap. csel. 9:6) A valódi keresztény sohasem panaszkodik, hogy Krisztus igája töri a nyakát. Krisztus szolgálatát tekinti a legvalóságosabb szabadságnak. Isten törvénye a gyönyörűsége. Ahelyett, hogy igyekezne leszállítani Isten parancsainak színvonalát, hogy azok megfeleljenek hibás jellemének, szüntelenül törekszik felemelkedni a törvények tökéletességéhez. {5T 220.1}

Ilyen legyen az életünk, ha fel szeretnénk készülni arra, hogy helytálljunk Isten napján. Most kell felhagynunk bűneinkkel, míg a próbaidő tart, míg a könyörület hangja még hallható. Ameddig erkölcsi sötétség borítja a földet, akár a halotti lepel, addig Isten zászlóvivői világosságának ragyogóbban kell fénylenie, megmutatva az ellentétet a menny világossága és Sátán sötétsége között. {5T 220.2}

Isten bőségesen gondoskodott arról, hogy kegyelme által tökéletesek lehessünk, hogy semmiben ne találjon híjával, míg Urunk megjelenésére várunk. Készen állsz-e? Magadra öltötted-e a menyegzői ruhát? Ez a ruha sohasem takargat csalást, tisztátalanságot, romlottságot vagy álszenteskedést. Isten látja szíved gondolatait és szándékait. Az emberek szeme előtt elrejtethetjük bűneinket, de semmit sem titkolhatunk el Teremtőnk előtt. {5T 220.3}

Isten halálra adta Fiát a bűneinkért, s feltámasztotta a megigazulásunkért. Krisztus által kéréseinkkel a kegyelem trónjához járulhatunk. Általa, bár érdemtelenek vagyunk, elnyerhetjük az összes lelki áldást. Őhöz fordulunk-e, hogy életünk legyen? {5T 221.1}

Hogyan bizonyosodjunk meg Isten jóságáról és szeretetéről? A zsoltáíró felszólít minket, hogy ne csak halljuk és tudjuk, ne csak olvassuk és tudjuk, ne csak higgyük és tudjuk, hanem „ízleljük meg, érezzük és lássuk, mily jóságos az Úr” (Zsolt. 34:9). Ahelyett, hogy egymás szavára támaszkodnánk, ízleljük, érzékeljük, tapasztaljuk meg a magunk számára. {5T 221.2}

A tapasztalat olyan ismeret, amely valaminek a kipróbálásából származik. Tapasztalatból nyert vallásosságra van most szükségünk: „Ízleljétek, érzékeljétek, és lássátok meg, hogy jó az Úr!” Igen sokan, akik ismerik ugyan a vallásos igazság elméletét, soha nem tapasztalták Isten kegyelmének megújító hatalmát a szívükön. Mindig vonakodnak, ha engedelmeskedniük kell a Szentlélek figyelmeztető, intő és tanító bizonyosságtételeinek. Hiszik,

hogy egyszer kitöltetik Isten haragja, mégsem tesznek komoly erőfeszítéseket, hogy megmeneküljenek attól. Hiszik, hogy létezik a menny, mégsem hoznak áldozatot, hogy elnyerjék. Hisznek az emberi lélek értékében, és abban is, hogy a megváltására adott idő nemsokára örökre véget ér. Mégis elszalasztják a legbecesebb lehetőséget, hogy megbékéljenek Istennel. {5T 221.3}

Olvashatják a Bibliát, de figyelmeztetései nem riasztják, ígéretei nem nyelik meg őket. Helyeslik a nemes dolgokat, mégis azt az ösvényt tapossák, amit Isten megtiltott nekik. Ismerik ugyan a menedéket, de nem veszik igénybe. Ismerik a bűn gyógyszerét, de nem élnek vele. Tudják, mi a helyes, de nem éheznek rá. Összes tudásuk csak növeli kárhoztatásukat. Sohasem ízlelték, nem érezték és nem tanulták meg tapasztalatból, hogy jó az Úr. {5T 221.4}

Ahhoz, hogy Krisztus tanítványai lehessünk, meg kell tagadnunk magunkat és követnünk kell Őt a gyalázon át is. Kevesen teszik ezt most. Sokan jövendőnek hazugságokat, és a nép kedvét leli bennük. De mit tesznek majd, ha eljön a vég? Mi lesz a sorsuk, ha tetteik minden következményeivel ítéletre kerülnek Isten elé? {5T 222.1}

A keresztény élet hadviselés. Pál írja, hogy a hit harcát harcolva fejedelemségek és hatalmasságok ellen viaskodott. Majd kijelenti: „A bűn ellen vívott harcban még nem állatok ellen véretek ontásáig.” (Zsid. 12:4) Igen, manapság melengetik és mentetetik a bűnt. A Lélek éles kardja, Isten ígéje nem hasít elevenükig. A vallás változott volna meg? Elült volna Sátán Istennel szembeni ellenségeskedése? A vallásos élet valamikor nagy nehézségeket jelentett és lemondást követelt. Ma mindent nagyon könnyűvé tesznek. S miért van ez? Mert Isten hitvaló népe megalkuszik a sötétség hatalmasságaival. {5T 222.2}

Feltétlenül fel kell élesztenünk a kertelés nélkül gyakorolt bizonyágtevést. A mennybe vezető ösvény ma sem simább, mint Üdvözítőnk napjaiban volt. El kell vetnünk összes bűnünket. Le kell metszenünk minden szívünkhöz nőtt, önző kedvtelést, ami vallásos életünk fejlődését akadályozza. Ha bűnre csábít, fel kell áldoznunk jobb szemünket vagy jobb kezünket. Hajlandóak vagyunk-e lemondani vélt bölcsességünkről és kicsiny gyermekként fogadni a mennyek országát? Hajlandóak vagyunk-e lemondani világi barátainkról? Feláldozzuk-e az emberek helyeslését? Az örök élet végtelenül értékes jutalom. Készek vagyunk-e az előttünk lévő cél értékével arányos igyekezetre és áldozatokra? {5T 222.3}

Minden barátság hatással van ránk. Azt, hogy mennyire kerülünk e befolyás alá, a meghittség mélysége, az érintkezés tartóssága, barátaink iránti szeretetünk és tiszteletünk mértéke határozza meg. Így, ha megismerjük Krisztust és Ővele barátkozunk, olyanokká válhatunk, mint Ő, az egyedül tökéletes példakép. {5T 222.4}

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot, hogy részesüljünk benne. Amikor az első tanítványok a Megváltó szavait hallották, rádöbrentek, hogy szükségük van Jézusra. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a háznál, az asztalnál, az úton, a mezőn. Naponta hallották tőle a szent igazság tanításait. Úgy tekintettek rá, mint szolgák a mesterükre, hogy megismerjék kötelességeiket. Vidáman, örömmel szolgálták Őt. Követték, mint a katonák parancsnokukat, a hit nemes harcát harcolva „az Ővele való elhívtak, kiválasztottak, hűségesek” (Jel. 17:14). {5T 223.1}

„Aki azt állítja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell cselekednie, ahogyan Ő cselekedett.” (I. Jn. 2:6) „Akiben ugyanis nincs Krisztus Lelke, az nem tartozik hozzá.” (Rm. 8:9) Ez a Jézushoz igazodás nem marad rejtve a világ előtt. Felfigyelnek rá, és beszédtéma lesz az emberek között. A keresztény talán észre sem veszi a nagy változást, mert minél jobban hasonlít a jelleme Krisztus jellemére, annál szerényebb lesz az önmagáról alkotott véleménye, a körülötte élők azonban mind látni fogják a változást. Akik a legmélyebb tapasztalatokra tettek szert Istennel, azok állnak a legmesszebb a büszkeségtől és önigazultságtól. Szerényen vélekednek saját magukról, ám Krisztus dicsőségéről és kiválóságáról a legmagasztosabb fogalmaik vannak. Azt gondolják majd, hogy az Ő szolgálatában a legalacsonyabb hely is túlságosan megtisztelő számukra. {5T 223.2}

Mózes nem is tudta, hogy arca ragyogva fénylik, fájdalmat és rémületet keltve azokban, akik nem érintkeztek Istennel, mint ő. Pál nagyon szerényen vélekedett a keresztény életben megtett előrehaladásáról: „Nem

mintha már elértem volna s tökéletes volnék.” (Fil. 3:12) Úgy beszélt magáról, mint aki első a bűnösök között. Pedig az Úr igen megtisztelte Pált. Szent látomásban a harmadik égből járt, s olyan kijelentéseket nyert az isteni dicsőségről, amelyeket közölnie sem volt szabad. {5T 223.3}

Üdvözítőnk Keresztelő Jánost tartotta a legnagyobb prófétának. Szembeszökő az ellentét Isten emberének és sok olyan embernek a beszéde között, akik pedig a kereszt szolgáinak tartják magukat. Amikor megkérdezték tőle, hogy ő-e a Krisztus, János kijelentette, hogy még arra is méltatlan, hogy megoldja Mesterének saruját. Amikor tanítványai panaszkodtak, hogy a nép figyelme az új tanító felé fordult, János emlékeztette őket, hogy ő mindig is csak a megígért Messiás előfutárának mondta magát. Krisztust, a vőlegényt illeti népének szeretetében az első hely. „A vőlegény barátja csak ott áll a vőlegény mellett, hallgatja szavát, és szívből örül neki. Ezzel most az én örömem is teljes. Neki növekednie kell, nekem kisebbednem. Aki felülről jön, mindenkit felülmúl... Aki elfogadja tanúságát, megerősíti, hogy Isten igazmondó.” (Jn. 3:29–31, 33) {5T 224.1}

Ilyen munkásokra lenne most szükség. Az önelégült, irigy és féltékeny, gáncsoskodó, kákán is csomót kereső embereket fel kell mentenünk a szent hivatás alól. Nem szabad megtűrnünk őket a lelkesítő pályán, még ha látszólag jó eredményt értek is el. Isten mindig tud embereket küldeni a szolgálatba. Olyan munkásokat hív, akik igazak és megbízhatóak, tiszták és szentek, akik tudják, hogy Krisztus elfedező vérére, Lelkének megszentelő kegyelmére szorulnak. {5T 224.2}

Testvéreim, irigykedések és széthúzások elszomorítja Istent. Mindezekben Sátánnak engedelmességek, és nem Krisztusnak. Amikor elvű, a kötelesség teljesítésében félelmet nem ismerő, Isten ügyében buzgó embereket látunk, akik mégis alázatos szívűek és szerények, gyöngédek és megértők, mindenkivel türelmesek, könnyen megbocsátanak, és szeretetet tanúsítanak azok iránt, akikért Krisztus meghalt, akkor nincs szükségünk arra, hogy megkérdezzük, keresztények-e? Félreérthetetlen bizonyosságuk van arról, hogy Jézussal voltak és Tőle tanultak. Ha pedig valakiknél az ellenkező jellemvonásokat tapasztaljuk, ha büszkeség és hiúság él a szívükben, lusták és világi gondolkodásúak, pénzsóvárok, szeretetlenek és ítélkezők, akkor nem kell közölni velünk, hogy kikkel tartanak fenn kapcsolatot, ki a legmeghittebb barátjuk. Lehet, hogy nem hisznek a varázslásban, ennek ellenére gonosz lélekkel tartanak közösséget. {5T 224.3}

Ezekhez így szólják: Ne büszkélkedjétek, meghazudtolva az igazságot! Ez nem felülről származó bölcsesség, hanem földi, érzéki, sőt ördögi. Ahol ugyanis irigység és versengés van, ott békétlenség uralkodik, és minden más hitványság. Az a bölcsesség azonban, amely felülről származik, először is „ártatlan, aztán békeszerető, gyengéd, jóra hajló, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató; az igazi élet magját békében vetik el a békeszeretők” (Jak. 3:14–18). {5T 225.1}

Amikor a farizeusok és szadduceusok János keresztségére sereglettek, az igazság félelmet nem ismerő hírnöke így szólt hozzájuk: „Viperák nemzetsége! Ki tanított arra, hogy fussatok a fenyegető megtorlás elől? Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcseit!” (Mt. 3:7–8) Ezek az emberek méltatlan indítékkal jöttek Jánoshoz. Mérgező elveik és romlott tetteik voltak, mégsem volt világos fogalmuk valódi állapotukról. Büszkeség és nagyravágyás töltötte el őket. Nem riadtak vissza semmitől, hogy dicsőséget szerezzenek maguknak és erősítsék a nép felett gyakorolt hatalmukat. Azért jöttek Jánoshoz megkeresztelkedni, hogy még eredményesebben vihessék végbe céljaikat. {5T 225.2}

János olvasott a szívükben, s ezzel az elevenbe vágó kérdéssel fogadta őket: „Ki tanított arra, hogy fussatok a fenyegető megtorlás elől?” Ha meghallották volna Isten szívükhöz szóló hangját, bizonyosságot tettek volna arról azzal, hogy bűnbánathoz illő gyümölcsöket teremnek. De nem látszott rajtuk semmi efféle. Emberi hangnak vették a figyelmeztetést. Megragadta őket János beszédének ereje és merészsége, Isten Lelke azonban nem győzte meg a szívüket, és – elkerülhetetlen következményként – nem teremtek gyümölcsöt az örök életre. Nem bizonyították, hogy megváltozott a gondolkodásuk. János megértette velük, hogy a Szentlélek átalakító hatalma nélkül a külső szertartás nem szolgál javukra. {5T 225.3}

A próféta intése ma is sokakra alkalmazható. Nem tudják ugyan megcáfolni az igazságot támogató világos és meggyőző érvelést, de inkább csak az ésszerűség alapján fogadják el azt, nem pedig azért, mert Isten mondta. Nincs valódi fogalmuk bűnös állapotukról, nem tanúsítják, hogy valóban megtört a szívük, hanem, akár a farizeusok, leereszkedésnek tartanak, ha elfogadnák az igazságot. {5T 226.1}

Senki sincs messzebb a mennytől, mint az öngazult, alakoskodó ember, aki dagadozik a büszkeségtől elért eredményei láttán, ugyanakkor teljesen hiányzik belőle Krisztus lelkülete, miközben irigység, féltékenység, vagy a dicséret és népszerűség szeretete uralkodik elméjében. Ahhoz a csoporthoz tartoznak, akiket János viperák fajzatának, a gonoszság gyermekeinek nevezett. Ilyen emberek élnek közöttünk észrevétlenül. Hathatósabban szolgálják Sátánt, mint az az ember, aki a legaljasabb kicsapongásokban él, mert ez utóbbi nem álcázza valódi jellemét, annak látszik, ami valójában. {5T 226.2}

Isten a bűnbánathoz illő gyümölcsöket vár tőlünk. Ilyen gyümölcs nélkül értéktelen a hitvallásunk. Az Úr tud igazi hívőket támasztani azok közül is, akik még nem hallottak róla. „Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra: Ábrahám az atyánk! Mert mondom nektek, Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.” (Mt. 3:9) {5T 226.3}

Isten nem függ megtéretlen szívű és életű emberektől. Soha nem tüntet ki olyan embert, aki bűnt cselekszik. „A fejsze már a fák gyökeréhez ért. Kívágnak és tűzre vetnek minden fát, mely jó gyümölcsöt nem terem.” (Mt. 3:10) {5T 226.4}

Akik az igehirdetőt dicsőítik és neki hízelegnek, de elhanyagolják az igazságos tetteket, azok félreérthetetlenül bizonyítják, hogy az igehirdetőhöz tértek meg, nem pedig Istenhez. Mi is megkérdezhetjük: „Ki tanított arra, hogy fussatok a fenyegető megtorlás elől?” A Szentlélek hangja, vagy csak az emberi hang, amely az Istentől küldött üzenetet szolta? Gyümölcséről ismerjük meg a fát. {5T 227.1}

Külsőségek nem tudnak megtisztítani minket. Semmiféle szertartás, még ha a legszentebb ember végzi is el rajtunk, nem helyettesítheti a Szentlélek keresztségét. Isten Lelkének kell megművelnie a szívünket. Aki nem tapasztalta a Szentlélek megújító hatalmát, az csak polyva a búza között. Urunk kezében szórólapát van, alaposan meg fogja tisztítani a szérűjét. Az eljövendő napon különbséget tesz azok között, akik „az Istent szolgálják, és azok között, akik nem szolgálják Őt” (Mal. 3:18). {5T 227.2}

Krisztus lelkülete nyilvánul meg azokban, akik Istentől születtek. Nem támadhat széthúzás és veszekedés azok közt, akiket az Ő Lelke ural. „Tisztuljatok meg, akik az Úr edényeit hordozzátok!” (Ésa. 52:11) A gyülekezet lelki színvonala csak ritkán magasabb, mint a prédikátoráé. Megtért igehirdetőkre, megtért népre van szükségünk. Azok a pásztorok, akik úgy virrasztanak az emberekért, mint akikről számot kell majd adniuk, a béke és szentség ösvényein vezetik a nyáját. Fáradásuk sikere arányos azzal, hogy ők maguk mennyire növekednek a kegyességben és az igazság ismeretében. Ha a tanítók megszentelődnek lelkükben, testükben és elméjükben, akkor majd az emberek szívébe tudják ültetni az ilyen megszentelődés fontosságát. {5T 227.3}

Mit sem ér, ha beszélünk a vallásos dolgokról, de beszédünk közömbös, vagy ha lelki áldásokért imádkozunk, de anélkül, hogy a lelkünk valóban éhezne, vagy hitünk nem életerős. A nyüzsgő sokaság, amely Jézust szorongatta, nem nyert éltető erőt az érintésétől. De amikor a szegény szenvedő asszony nagy ínségében kinyújtotta kezét s megérintette Jézus ruhája szegélyét, akkor gyógyító erő áradt számára Jézustól. Ez az érintés a hit érintése volt. Krisztus felismerte ezt, s az idők végéig tanítást akart nyújtani követőinek. Tudta, hogy erő áradt ki belőle, és a tömegben visszafordulva megkérdezte: „Ki érintette meg a ruhámat?” A tanítványokat meglepte a kérdés, és így feleltek: „Mester, a tömeg szorongat és lökdös, és te még azt kérde, ki érintett meg?” (Mk. 5:31) {5T 227.4}

Jézus az asszonyt nézte, aki megérintette. Az asszony szívét félelem töltötte el. Nagy volt az öröme, de vajon nem lépte-e túl az illendőség határát? Látta, hogy nem maradhat rejtve, remegve Jézus lábaihoz borult s mindent megvallott. Krisztus gyengéden így szólt hozzá: „Menj békével. A hited meggyógyított.” {5T 228.1}

E példa alapján különbséget tehetünk a közönyös érintés és a hit érintése között. Ima és igehirdetés semmit sem ér, ha nem gyakoroljuk az Istenbe vetett, élő hitet. A hit érintése megnyitja előttünk az isteni erő és bölcsesség kincsesházát: Isten így viszi véghez kegyelmének csodáit porból lett eszközein át. {5T 228.2}

Erre az élő hitre van ma is égető szükségünk. Bizonyosnak kell lennünk abban, hogy Jézus valóban a miénk, s Lelke tisztogatja és finomítja a szívünket. Ha Krisztus igehirdetőinek szelídséggel és szeretettel párosult valódi hite lenne, mekkora munkát végezhetnének! Milyen gyümölcsöket érlelne ez Isten dicsőségére! {5T 228.3}

Mit is mondhatnék nektek, testvéreim, hogy felrázzalak világi, testies biztonságérzetetekből? Isten megmutatta nekem a rátok leselkedő veszélyt. A gyülekezetben hívők és hitetlenek vegyülnek el egymással. Krisztus a szőlőtő és a szőlővessző példázatával szemlélteti a kétféle csoportot: „Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok. Amint a szőlővessző sem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőkén, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem tehettek.” (Jn. 15:4-5) {5T 228.4}

Jókora különbség van a Krisztushoz fűződő színlelt kapcsolat és a valódi hitbéli összeköttetés között. A hitvallás bárkit bebocsát a gyülekezetbe, de ez még nem bizonyítja, hogy életerős kapcsolatban áll az életadó szőlőtőkével. Jelet kaptunk, hogy megkülönböztessük az igazi tanítványokat azoktól, akik csak mondják, hogy Krisztus követői, de nem hisznek igazán benne: Az első csoport terem gyümölcsöt, a második nem. Az elsőt Isten kése gyakran metszi vissza, hogy több gyümölcsöt teremjen, a másikat, akár az elfonnyadt vesszőket, rövidesen levágja az élő tőkéről. {5T 228.5}

Szívem mélyéből kívánom, hogy népünk őrizze meg az élő bizonyágtételt, és hogy a gyülekezet tartsa tisztán magát a hitetlenségtől. Elképzelhetünk-e szorosabb, meghittebb kapcsolatot Krisztussal, mint ezt a meghatározást: „Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők.” A vessző rostja csaknem azonos a tőkével. Az élet, az erő, a gyümölcsstermő képesség összeköttetése a tőke és a vesszők között akadálytalan és állandó. A gyökér eljuttatja a vesszőkhöz a táplálékot. Ilyen az igazi hívő kapcsolata is a Megváltóval: Krisztus által él, tőle nyeri táplálékát. {5T 229.1}

Ez a lelki kapcsolat csak az egyéni hit gyakorlása által lehet a miénk. Hitünknek mindenek fölött való szeretetet, teljes Krisztusra hagyatkozást, teljes átadást kell kifejeznie. Akaratunkat egészen alá kell rendelnünk az isteni akaratnak. Érzelmünket, vágyainkat, érdekeinket azonosítanunk kell Krisztus országának felvirágoztatásával és ügyének megbecsülésével. Szüntelenül Krisztus kegyelme árad ránk, Ő pedig elfogadja tőlünk a hálánkat. {5T 229.2}

Amikor e kapcsolat és közösség ilyen meghitt fokra lép, bűneink Krisztusra hárulnak, igazságos tetteit pedig nekünk tulajdonítja. Magára vállalta, hordta bűneinket, hogy általa részesüljünk Isten igaz tetteiben. Közvetítésével járulhatunk Isten elé, aki szeretett Fia által fogad el minket. Ha valaki ezentúl szóval vagy tettel megsérti a hívőt, Jézust bántja meg, aki pedig akár egy pohár vizet ad a tanítványnak azért, mert Isten gyermeke, úgy fogadja azt, mintha neki adták volna. {5T 229.3}

Jézus akkor mondta el a hívőkhöz fűződő kapcsolatának ezt a gyönyörű hasonlatát, amikor búcsúzott a tanítványaitól. Elmagyarázta nekik, hogyan lehetnek Ővele szoros kapcsolatban, amely által akkor is élhetnek lelki életet, amikor Ő már nem lesz láthatóan velük. Hogy el ne felejtsek tanítását, a szőlőtő példázatát mondta el nekik, amely a legszemléletesebb és a legpontosabb. {5T 230.1}

A zsidók a szőlőt mindig a legnemesebb növénynek tekintették, minden olyan dolog jelképének, amely erőteljes, kiváló és gyümölcsöző. Mintha ezt mondta volna nekik az Úr: „A szőlőtő, melyet olyan nagyra becsültök, jelkép. A valóság én vagyok. Én vagyok az igazi szőlőtő. Nemzetetek nagyra értékeli a szőlőt – a bűnös embereknek minden világi dolognál értékesebbnek kell tartaniuk engem. A vesszőnek nincs a tőkétől független élete; ti sem élhettek, csak általam.” {5T 230.2}

Ez a tanítás ugyanolyan mélyen érinti Krisztus összes követőjét, mint a tanítványokat, akik e szavakat hallották. A hitehagyás az embert elidegenítette Istentől. Széles és félelmetes ez a szakadék, Krisztus azonban gondoskodott róla, hogy újra magához kapcsolhasson minket. A gonoszság hatalma annyira beleivódott az ember természetébe, hogy senki sem győzheti le magában, csak ha egységre lép Krisztussal. Ez által az egység által kapjuk az erkölcsi és lelki erőt. Ha Krisztus Lelke él bennünk, akkor az igazságos tettek gyümölcsseit teremjük. Olyan gyümölcsöt, amely az embernek tisztességet és áldást hoz, Istennek pedig dicsőséget. {5T 230.3}

Az Atya a szőlőműves. Avatott kézzel és könyörületesen metsz meg minden gyümölcsstermő hajtást. Aki ma kiveszi részét Krisztus szenvedéseiből, az majd az örökkévalóságon át osztozik dicsőségében. „Nem szégyelli testvéreinek hívni őket.” (Zsid. 2:11) Isten angyalai szolgálnak nekik. Krisztus emberfiaként jön el másodszor

is, tehát még dicsőségében is azonosítja magát az emberiséggel. Akik csatlakoztak hozzá, azokról jelenti ki: „Még ha az anya megfélemedne is gyermekéről, én akkor sem feledkezem meg rólad. Íme, a tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vagy.” (Ésa. 49:15-16) {5T 230.4}

Milyen bámulatos kiváltságokat kínál nekünk az Úr! {5T 231.1}

Az elmondottak után törekszünk-e minden erőnkkel arra, hogy szövetséget kössünk Krisztussal? Egyedül csak ezen az úton kaphatjuk meg az áldásokat. Elfordulunk-e bűneinktől az igaz tettek cselekvésével, és vétkeinktől azzal, hogy az Úrhoz csatlakozunk? Futótűzként terjed a kételkedés és a hitetlenség. Krisztus így szólt erről: „Amikor eljön az Emberfia, mit gondoltok, talál-e hitet a földön?” (Lk. 18:8) Művelnünk kell magunkban az élő, tevékeny hitet. Hitünk állandóságát attól függ, egységben vagyunk-e Istennel. {5T 231.2}

Az élő hit által Krisztussal kötött szövetségünk tartós lesz, minden más szövetség pedig érvényét veszíti, elmúlik. Krisztus választott előbb bennünket: kifizette megváltásunkért a végtelen árat. S az igazi hívő Krisztust választja mindenben elsőnek és utolsónak. Ám ez a közösség, ez az egység nekünk is kerül valamibe: a teljes függőség szövetsége ez, amelyet egy büszke lénynek kell vállalnia. Azoknak, akik egyek akarnak lenni Krisztussal, előbb érzékelniük kell, hogy rászorulnak a Megváltó elfedező vérére. Szívünknek meg kell változnia, akaratainkat Isten akaratainak kell alávetnünk. Megindul a küzdelem. Az elszakadás fájdalmas folyamatának kell végbemennie, és egyúttal az összekapcsolódás folyamatának is. Ha közösségre akarunk lépni Krisztussal, le kell győznünk a büszkeséget és az önzést, a hiúságot és a világiasságot – a bűn megannyi változatát. Sokan azért találják a keresztény életet olyan keservesnek és nehéznek, mert anélkül próbálják Krisztushoz kapcsolni magukat, hogy előbb elszakadtak volna a dédelgetett bálványaitól. {5T 231.3}

Miután pedig kialakult az egység Krisztus és híve között, csak buzgó imával és fáradhatatlan igyekezettel tudjuk azt fenntartani. Ellene kell állnunk önmagunknak, meg kell tagadnunk, le kell győznünk magunkat. Krisztus kegyelme által bátorsággal, hittel, virrasztással és imával kivívhatjuk ezt a győzelmet. {5T 231.4}

Bár a hívők Krisztusban eggyé válnak, az egyik szőlővessző mégsem táplálhatja a másikat. Csak úgy szerezhetik meg az élethez szükséges táplálékot, hogy valódi összeköttetést tartanak fenn a szőlőtőkével. Tudatában kell lennünk annak, hogy teljesen Krisztustól függünk, hit által Isten Fiából kell élnünk. Ezt jelenti a felszólítás: „Maradjatok bennem!” Az életet, amelyet most testben élünk, nem emberek akarata szerint éljük, nem azért, hogy az Úr ellenségének akarata szerint viselkedjünk, hanem hogy azt tiszteljük és szolgáljuk, aki szeretett minket és az életét adta értünk. Ha csupán beleegyezőn ebbe a szövetségbe, s nem szakítjuk el magunkat a világtól, a világ élvezeteitől és tékozlásától, akkor ez csak engedetlenségre bátorítja szívünket. {5T 231.5}

Népünkben sajnálatos módon hiányzik a hit és a szeretet. Erőfeszítéseink túlságosan is tétovák ahhoz képest, hogy a veszedelem idején élünk. Hat ránk a körülöttünk tapasztalható büszkeség, a testi vágyak korlátlan és felelőtlen kielégítésének elterjedtsége, az istentelenség, a bűnözés. Kevesen értik meg, hogy amennyiben csak lehetséges, kerülnünk kell azok társaságát, akik ellenzik a hívő életet. Lakóhelyük megválasztásakor kevesen tekintik elsődleges szempontnak a lelki előnyöket. {5T 232.1}

A szülők gyermekeikkel a nagyvárosokba költöznek, mert úgy gondolják, hogy ott könnyebb a megélhetés. Az iskola után a gyermekek az utcán nevelkednek. Rossz barátaitól bűnös és erkölcstelen szokásokat vesznek át. A szülők mindezt látják, de a baj orvoslása áldozathozatallal járna, így azután ott maradnak, míg Sátán teljesen hatalmába nem keríti gyermekeiket. Jobb, ha feláldoztok minden világi megfontolást, mint hogy veszélybe sodorjátok a rátok bízott drága gyermekeket. Kísértések törnek majd rájuk, s meg kell tanítanotok nekik, hogyan szálljanak szembe azokkal. A ti kötelességetek, hogy elkülönítsétek őket minden rossz hatástól, elhagyjatok minden olyan szokást, elszakítsatok minden olyan köteléket, amely visszatart attól, hogy magatokat és családokat a legszabadabban, a legnyíltabban és a legteljesebben Istennek adjátok. {5T 232.2}

A zsúfolt nagyvárosok helyett keressetek inkább félreeső, csendes helyet, ahol gyermekeitek a lehető legjobban védettek a kísértésektől, ott neveljétek és tanítsátok őket a hasznos életre. Ezékiel próféta felsorolja Szodoma pusztulásának okait: „Büszkeség, jólét, henyesség volt benne s leányaiban, sem a szegények és szűkölködők karját meg nem erősítették.” (Ezék. 16:49) Aki el kívánja kerülni Szodoma vesztét, el kell kerülnie

mindazt, ami Isten büntetését hozta a gonosz városra. {5T 232.3}

Testvéreim, Isten legszentebb követelményeit veszitek semmibe, ha elhanyagoljátok, hogy magatokat és gyermekeiteket az Úrnak szenteljétek. Sokan közülünk hamis biztonságban ringatják magukat, miközben önző érdekeik kötik le figyelmüket és földi kincsek után loholnak. Nem rettegtek a gonosztól, távolinak tűnik számotokra a veszély. Örök romlásotokat okozza a megtévesztés és megcsalás, hacsak fel nem ébredtek s nem tértek vissza az Úrhoz bűnbánattal és mély alázattal. {5T 233.1}

Újra meg újra mennyei hang szól hozzátok. Engedelmeskedtek-e szavának? Megfogadjátok-e az Igaz Tanúbizonyosság tanácsát, hogy vegyetek tűzben megtisztult színaranyat, fehér ruhát és szemkenőcsöt? A színarany a hit és szeretet, a fehér ruha Krisztus igazságos tettei, a szemkenőcs lelki tisztánlátás, amely megnyitja szemeteket, hogy észrevegyétek s messzire elkerüljétek Sátán csapdáit, felismerjétek és gyűlöljétek a bűnt, látva lássátok az igazságot, és engedelmeskedjétek is annak. {5T 233.2}

A világ halálos kábultsága bénítja meg gondolkodásotokat. A bűn már nem is látszik olyan visszataszítónak, hiszen Sátán megvakított titeket. Isten rövidesen kitölti csapásait a Földre. „Mentsd meg az életedet!” – figyelmeztet Isten angyala. De más hangokat is hallasz: „Nyugalom, nincs különösebb ok a riadalomra!” Akik Sionban henyélnek, ezt kiáltják: „Béke és biztonság!” De az egek azt hirdetik, hogy már az ajtó előtt van a törvénytaposók hirtelen veszedelme. A könnyelmű fiatalok, az élvezetek szerelmesei légből kapott meséknek tekintik e figyelmeztetéseket, s szellemes csattanóval fordítanak nekik hátat. A szülők nagyjából igazat adnak gyermekeiknek, s valamennyien tovább alszanak. Így volt ez az özönvíz előtti világ pusztulása idején is, és akkor is, amikor Szodomát és Gomorát emésztette meg a tűz. Veszedelmük előestéjén még gyönyörökben tobzódtak. Kigúnyolták Lótót, amiért rettegett értük s figyelmeztette őket. Ám a lángokban a gúnyolódók veszték el. {5T 233.3}

Isten tartja kezében a sorsunkat. Nem nevezhetjük ki, nem űzhetünk gúnyt belőle örökké. Csapásai már megérkeztek a Földre. Pusztulás és halál jelzi a félelmetes szélvészek nyomát, emésztő tűz tarolja le az erdőt és a zsúfolt nagyvárost, viharba kerülnek és hajótörést szenvednek, akiknek a mélységen át vezet az útjuk, akik pedig a szárazföldön utaznak, azokat balesetek és szerencsétlenségek fenyegetik. Orkán, földrengés, fegyver és éhínség egymást érik. De az emberek nem ismerik fel Isten figyelmeztető hangját, nem akarnak a tornyosuló vihar elől az egyedüli biztonságba menekülni. {5T 234.1}

Sokan, akiket pedig Isten a Sion falára állított, hogy sasszemmel fürkésszék a vész közeledtét és riadót fűjjanak, maguk is elaludtak. Akiknek a legtevékenyebbeknek kellene lenniük, elhanyagolták kötelességeiket, és sok ember vesztét okozzák. {5T 234.2}

Vigyázzatok, testvérek, hogy egyikőtöknek se legyen hitetlenségre hajló, gonosz szíve! Isten szava világos és pontos, amikor a korlátozásoktól ír, ám mindez ellenkezik önmagatok kényeztetésével, ezért is nem engedelmeskedtek neki. Lelkének bizonyágtételével felhívja figyelmeteket a Szentírásra, rámutat jellemhibáitokra és megrója bűneiteket – ezért is nem hallgattok rá. S hogy igazoljátok testies, könnyű életet kedvelő útjaitokat, kételkedni kezdtek, hogy vajon Istentől származnak-e a bizonyágtételek. Ha engedelmeskednétek tanításainak, akkor bizonyítaná nektek isteni eredetét. Ne feledjétek: attól, hogy kételkedtek benne, még nem válik hazugsággá. Ha Istentől származnak, meg fognak maradni. Akik csökkenteni akarják Isten népének bizonyágtételekbe vetett hitét, amelyek harminchat éve hangzanak már a gyülekezetben, azok Isten ellen harcolnak. Nem az eszközt bántjátok, nem őt sértitek meg, hanem Istent, aki e figyelmeztetések és feddéses által szól hozzátok. {5T 234.3}

Az Üdvözítő, amikor figyelmeztette tanítványait, olyan intéseket is adott, amelyek különösen nekünk szólnak: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezédjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul leljen meg titeket az a nap.” (Lk. 21:34) Virrasszatok, imádkozzatok, dolgozzatok – ez az igazi hitélet. Szüntelenül imádkozzatok, vagyis mindig az imádság lelkülete éljen bennetek, s akkor majd készen álltok Uratok jövetelére. {5T 235.1}

Az örök felelősek a nép állapotáért. Amíg ajtót nyitnak a büszkeségnek és irigységnek, a kétségeskedésnek és más bűnöknek, addig viszály lesz a hívek között, gyűlölködés és sok más gonoszság. A szelíd és alázatos szívű

Jézus kérlel, eresszék be, hogy a vendégek legyen, de ti félték behívni Őt. Ő szól hozzánk az Ó- és Újszövetségben, s még mindig szól Lelke és gondviselése által. Utasításainak az a célja, hogy hűségessé tegyék az embereket Istenhez és önmagukhoz is. {5T 235.2}

Jézus magára öltötte az ember természetét, hogy példát adjon az emberiségnek, teljes és tökéletes példát. Az a szándéka, hogy magához hasonlóvá tegyen bennünket, igazzá minden célkitűzésben, érzésben és gondolatban, - igazzá szívünkben, lelkünkben, életünkben. Ez a kereszténység. Bukott természetünknek feltétlenül meg kell tisztulnia, nemesednie, meg kell szentelődnie az igazságnak való engedelmesség által. A keresztény hit sohasem állhat összhangban a világ elveivel, a keresztény becsületesség szöges ellentétben van mindennemű csalással és tettetéssel. Aki Krisztus szeretetét táplálja leginkább a szívében, aki a legtökéletesebben tükrözi a Megváltót - Isten szemében az a legigazabb és leginkább tiszteletreméltó ember. {5T 235.3}